

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé v právní věci

žalobce

JUDr. R. F., MBA, insolvenční správce

proti
žalovanému

Ministerstvo spravedlnosti,
se sídlem Vyšehradská 427/16, 128 00 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2018, č. j. MSP-26/2018-ORA-ROZ/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Dne 11. 10. 2017 provedl žalovaný jakožto kontrolní orgán v souladu s § 2 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve spojení s § 36 zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích (dále jen „ZIS“), kontrolu provozovny žalobce na adrese X (dále jen „provozovna“). O tom byl vyhotoven protokol o kontrole ze dne 23. 10. 2017, č. j. MSP-103/2017-OINS-KRIS/5.
2. Na základě kontrolních zjištění žalovaný zahájil s žalobcem přestupkové řízení; ve věci poté vydal dne 5. 6. 2018 rozhodnutí, č. j. MSP-1/2018-OINS-SRIS/10, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
3. Výrokem I. prvostupňového rozhodnutí bylo rozhodnuto, že se žalobce dopustil přestupku podle § 36b odst. 2 zákona ZIS, tím, že ačkoliv měl podle § 5a odst. 4 ZIS povinnost v provozovně zapsané na základě žádosti podle § 19 odst. 2 ZIS, vykonávat činnost ve vymezených úředních hodinách, tak zde dne 11. 10. 2017 v úředních hodinách, a to nejméně v době od 14:30 do 16:00 hod., činnost insolvenčního správce skutečně nevykonával, neboť neshromažďoval podklady pro insolvenční řízení vedené pod sp. zn. KSPA 60 INS 12864/2017, jelikož pověřená osoba, prostřednictvím níž zajišťoval výkon činnosti insolvenčního správce v provozovně, neměla přístup v této věci přístup k příloze přihlášky pohledávky věřitele Zaplo Finance s.r.o., konkrétně k Upomínce č. 1. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci prvostupňovým rozhodnutím uložena podle § 36b odst. 4 písm. b) ZIS pokuta ve výši 11 000 Kč.
4. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal rozklad, který ministr spravedlnosti rozhodnutím ze dne 24. 9. 2018, č. j. MSP-26/2018-ORA-ROZ/3, zamítl (dále jen „napadené rozhodnutí“).
5. Žalobce se s tímto výsledkem neztotožnil a proti uvedenému rozhodnutí podal dne 23. 11. 2018 k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu podle § 65 s. ř. s.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobce proti napadenému rozhodnutí namítá zaprvé jeho nepřezkoumatelnost; konkrétně uvádí, že se ministr spravedlnosti nevypořádal žalobcovými námitkami a důkazní návrhy uvedenými v rozkladu. Ministr spravedlnosti pouze převzal argumentaci uvedenou již v prvostupňovém rozhodnutí.
7. Zadruhé žalobce namítá, že v průběhu kontroly dne 11. 10. 2017 došlo k technické poruše (výpadku pojistky) serveru, na kterém byly uloženy písemnosti vztahující se ke konkrétní insolvenční věci řešené žalobcem, z nichž jednu konkrétní písemnost kontrolori požadovali předložit. Žalobce nemohl mít na skutečnost, že na serveru nastala technická závada žádný vliv. Informaci o poruše serveru žalobce ihned sdělil kontrolorům, ti tuto informaci přijali, dále ale předložení této listiny nepožadovali. Pokud by na povinnost tuto listinu předložit trvali, potom by bylo snadné listinu zajistit; ta by mohla být obratem v sídle žalobce naskenována z papírové podoby spisu a odeslána e-mailem na pobočku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Kontroloři ale žalobce nijak neupozornili, že nepředložení požadované listiny může být kvalifikováno jako přestupek. Žalobce dále upozorňuje, že se jednalo jen o drobné pochybení, krátkodobou poruchu serveru, který byl ještě téhož dne plně zprovozněn. Žalobce považuje za zcela běžné, že k takovýmto dočasným poruchám může docházet, neměl by proto být za ní jakkoliv sankcionován.

8. Zatřetí žalobce namítá, že mu žádný právní předpis v dané době nestanovil povinnost mít kontrolory požadovanou listinu dne 11. 10. 2017 na pobočce. Z insolvenčního spisu je zřejmé, že věřitelé mohli své přihlášky uplatnit do 29. 9. 2017. Dle § 200 ZIS mohou věřitelé popírat přihlášky nejpozději do 10 dnů po uplynutí lhůty k přihlášení pohledávek. V této lhůtě žádný z věřitelů neprojevil zájem o to nahlízet do veškerých listin přihlášek ani žádnou zveřejněnou pohledávku nepopřel. Nebyl tedy důvod po uplynutí lhůty pro popření pohledávek mít dotčenou listinu v jakékoliv formě na pobočce. Tím, že ji žalobce neměl v době kontroly k dispozici, nebyl nikdo poškozen. Přezkumné jednání se s dlužníky konalo dne 19. 10. 2017; v tento den žalobce na pobočku opět přivezl veškeré listiny.
9. Začtvrté žalobce namítá, že vyhláška č. 355/2013 Sb., o úředních hodinách provozovny, o označování sídla a provozovny a o činnostech, které je insolvenční správce povinen zajišťovat v provozovně (dále také jen „vyhláška“), nespécifikuje a nestanoví lhůtu, ve které již mají podklady na provozovně být skutečně shromážděny. Není-li zákonem či podzákonným předpisem dána žádná lhůta ke splnění povinnosti, nemůže kontrolní orgán splnění této povinnosti kontrolovat, protože kontrolní orgán nemůže sám určit dobu, do kdy správce má povinnost splnit.
10. Zapáté žalobce upozorňuje na údajně šikanózní přístup žalovaného směřovaný konkrétně vůči jeho osobě a obecně potom vůči malým insolvenčním správcům, kteří sdílí jednu provozovnu.
11. Žalovaný ve svém vyjádření zaslaném soudu dne 1. 2. 2019 zejména odkázal na vypořádání obdobných námitek žalobce v napadeném rozhodnutí.

III.

Posouzení žaloby

12. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalobce s takovým postupem vyslovil souhlas; žalovaný potom na výzvu soudu podle § 51 s. ř. s. nijak nereagoval, je tedy dána fikce jeho souhlasu s rozhodováním bez nařízení jednání.
13. Žaloba není důvodná.
14. Městský soud se postupně zabýval všemi žalobními námitkami. Vycházel přitom zejména z následujících ustanovení právních předpisů:
15. Podle § 36b odst. 2 ZIS ve znění účinném do 31. 5. 2019: *„Insolvenční správce nebo ohlášený společník insolvenčního správce, je-li insolvenčním správcem veřejná obchodní společnost, se*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

dopustí přestupku tím, že nevykonává činnost v úředních hodinách sídla nebo provozovny insolvenčního správce.“

16. Podle § 5a odst. 4 ZIS ve znění účinném do 31. 5. 2019: *„Provozovnou insolvenčního správce je místo, ve kterém insolvenční správce nebo ohlášený společník insolvenčního správce, je-li insolvenčním správcem veřejná obchodní společnost, skutečně vykonává činnost. Provozovna se nesmí nacházet na místě nezpůsobilém pro výkon činností stanovených insolvenčním zákonem. Insolvenční správce nebo ohlášený společník insolvenčního správce je povinen v provozovně vykonávat činnost v úředních hodinách, jejichž rozsah nesmí činit méně než 4 hodiny v týdnu.“*
17. Podle § 19 odst. 2 ZIS: *„Na základě písemné žádosti insolvenčního správce do seznamu zapíše adresa provozovny insolvenčního správce a úřední hodiny, ve kterých bude činnost vykonávat.“*
18. Podle (dnes již zrušené) vyhlášky č. 355/2013 Sb. účinné do 31. 5. 2019 pak platí, že *„provozovna musí být pro veřejnost otevřena v pracovních dnech v časovém rozmezí od 7 do 18 hodin alespoň šest hodin denně, a to pravidelně alespoň jeden den v týdnu (§ 3 odst. 1). Úřední hodiny každé provozovny musí být stanoveny tak, aby insolvenční správce v každé provozovně zajišťoval činnosti podle § 4“ (§ 3 odst. 2). „Provozovna může být výjimečně na přechodnou dobu uzavřena z vážných důvodů, a to zejména zdravotních nebo provozních. Nebrání-li tomu vážné důvody, umístí insolvenční správce v dostatečném předstihu na vhodném a viditelném místě u vstupu do dotčené provozovny informační tabuli s uvedením důvodu uzavření a označením počátku a konce uzavření. Informační tabule musí být takto umístěna po celou dobu uzavření provozovny.“ (§ 3 odst. 3) „Insolvenční správce je povinen v každé své provozovně v úředních hodinách zajišťovat činnosti stanovené insolvenčním zákonem, a to zejména a) přijímání písemností, b) poskytování součinnosti insolvenčního správce, c) umožnění proplácení částek určených pro jednotlivé věřitele v rozvrhovém usnesení, d) evidování doby a důvodů přechodného uzavření provozovny.“ (§ 4 odst. 1) „Je-li insolvenční správce určen v insolvenčním řízení (...), je povinen v provozovně po celou dobu úředních hodin zajišťovat alespoň (...) činnosti bezprostředně související s tímto insolvenčním řízením, a to zejména a) shromažďování podkladů pro insolvenční řízení, b) umožnění účastníkům insolvenčního řízení nahlédnout do seznamu přihlášených pohledávek a do dokladů, na jejichž základě byl sestaven, c) jednání s dlužníkem.“ (§ 4 odst. 2)*
19. **Městský soud nejprve přistoupil k ověření, zda po právní moci napadeného rozhodnutí nedošlo ke změně právní úpravy, v jejímž důsledku by bylo třeba jednání žalobce posoudit podle jiné, pro něj příznivější právní úpravy.** Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Uvedená zásada se přitom použije i pro oblast správního trestání (srov. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27, publikovaný pod č. 461/2005 Sb. NSS). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46 (publikováno pod č. 3528/2017 Sb. NSS), se následně přiklonil k právnímu názoru, že povinnost přihlédnout k příznivější právní úpravě vztahující se k trestnosti a sankci za správní delikty má i krajský soud rozhodující o žalobě proti rozhodnutí, jímž byl pachatel uznán vinným ze spáchání správního deliktu a jímž mu za takový delikt byla uložena sankce. Publikovaná právní věta tohoto usnesení zní: *„Rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

*správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“ K takové změně právní úpravy je tedy krajský soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti (bez ohledu na to, zda žalobce vznesl odpovídající žalobní námitku); současně se jedná o ústavně odůvodněnou výjimku z pravidla zakotveného v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož jinak správní soudy posuzují zákonnost napadených rozhodnutí zásadně podle *skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.**

20. Městský soud konstatuje, že po právní moci napadeného rozhodnutí došlo v relevantní právní úpravě k nahrazení vyhlášky č. 355/2013 Sb. novou vyhláškou č. 121/2019 Sb., o materiálním vybavení a standardech výkonu funkce insolvenčního správce. Ta ale ve svém § 5 obsahuje v zásadě totožnou úpravu činností, které je insolvenční správce povinen zajišťovat v provozovně, jaká byla obsažena v § 4 původní vyhlášky. Dále došlo k jistému zpřesnění § 36b odst. 2, když na základě novely č. 31/2019 Sb. nově výslovně odkazuje na § 5a, který byl touto novelou také formulačně upraven. Tyto změny nicméně nemají na posouzení jednání žalobce žádný vliv.
21. Dále se městský soud zabýval **první žalobní námitkou**, kterou žalobce vytkl žalovanému, že se ministr spravedlnosti v napadeném rozhodnutí nezabýval námitkami vznesenými v rozkladu a že se nevypořádal s jeho důkazními návrhy.
22. Této námitce městský soud nemohl přisvědčit. Městský soud hodnotí napadené rozhodnutí jako poměrně detailní vypořádání jednotlivých námitek, které žalobce v rozkladu vznesl. Tvrzení, že se ministr spravedlnosti těmito námitkami vůbec nezabýval, je tedy zcela nepravdivé. Stejně je tomu tak stran důkazních návrhů žalobce.
23. Městský soud doplňuje, že zejména v případě, kdy žalobce v žalobě v zásadě jen opakuje některé námitky, které již uplatnil v řízení o rozkladu, a to aniž by polemizoval s tím, jak je posoudil ministr spravedlnosti v napadeném rozhodnutí, potom není soud povinen hledat způsob pro alternativní či originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán a postačí, pokud na ně odkáže či je rekapituluje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128; obdobně je možné vycházet i ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 1 As 287/2015-51, které se týkaly vypořádání námitek v řízení o rozkladu). Takto postupoval městský soud i při vypořádání následujících žalobních námitek.
24. **Ve druhé žalobní námitce** žalobce upozornil na skutečnost, že ho kontrolující poté, co se mu nepodařilo zobrazit požadovanou písemnost prostřednictvím jím užívaného informačního systému, nijak neupozornili na to, že by tato skutečnost mohla zakládat jeho odpovědnost za příslušný přestupek, ani ho nepožádali, aby se tuto písemnost pokusil zajistit jinak. Jednalo se přitom o krátkodobou a omluvitelnou závadu, za kterou by žalobce neměl být trestán.
25. Této námitce nemohl městský soud přisvědčit; upozorňuje přitom, že obdobnou námitkou se již podrobně zabýval ministr spravedlnosti v napadeném rozhodnutí i žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí. Městský soud se s tím, jak tuto námitku správní orgány

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vypořádaly, plně ztotožňuje, a tedy pouze rekapituluje jejich argumentaci (viz bod 24 a násl. napadeného rozhodnutí; zejména pak bod 45 napadeného rozhodnutí a bod 44 prvostupňového rozhodnutí):

26. Z výše citovaného § 5a odst. 4 ZIS jednoznačně vyplývá, že je žalobce, jakožto insolvenční správce, povinen v provozovně vykonávat v úředních hodinách svou činnost. Obsah této povinnosti byl dále konkretizován ve vyhlášce č. 355/2013 Sb., konkrétně v jejím § 4. Ve vztahu k posuzovanému případu jsou relevantní zejména povinnosti podle § 4 odst. 2 písm. a) a b) vyhlášky; na základě těchto ustanovení lze tedy konstatovat, že žalobce byl skutečně povinen písemnost, kterou si při kontrole konané dne 11. 10. 2017 kontrolující vyžádal, předložit (resp. umožnit do nich nahlédnout, a to ať již fyzicky nebo prostřednictvím svého informačního systému, tedy elektronicky, příp. jiným způsobem).
27. Skutečný výkon činnosti insolvenčního správce v provozovně je kontinuální činností. Insolvenční správce je tedy povinen tuto činnost, tak jak byla konkretizována ustanoveními vyhlášky č. 355/2013 Sb., vykonávat po celou dobu trvání úředních hodin, a to pouze s výjimkou možnosti přechodně provozovnu ze závažných důvodů (zejména zdravotních či provozních) uzavřít (viz § 3 odst. 3 vyhlášky). Pokud ale žalobce této možnosti nevyužil, a tedy provozovnu přechodně neuzavřel, potom byl nadále povinen v ní zajišťovat všechny činnosti, které předpokládá § 4 vyhlášky. Jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí (bod 37), tak *„je zcela na insolvenčním správci, jakým způsobem v provozovně zajistí shromažďování podkladů pro insolvenční řízení a další činnosti podle § 4 vyhlášky. Pokud se ovšem insolvenční správce rozhodne toto zajistit elektronickou cestou prostřednictvím vzdáleného přístupu, je nezbytné, aby byl tento elektronický systém v provozovně funkční, což v daném případě splněno nebylo.“* Způsob plnění povinností podle § 4 vyhlášky tedy nebyl právními předpisy stanoven; v případě, že se žalobce rozhodl pro jeden určitý způsob plnění takové povinnosti (prostřednictvím informačního systému, elektronicky), potom za volbu tohoto prostředku nese odpovědnost. V případě, že došlo k poruše, měl žalobce zajistit plnění svých povinností náhradním způsobem.
28. Bylo tedy na žalobci, aby plnění této své povinnosti zajistil. Kontrolující v průběhu kontroly zcela jistě neměli povinnost žalobce upozorňovat na to, jaké jsou jeho povinnosti vyplývající z právních předpisů, ani za něj domýšlet jakými (náhradními) způsoby by je žalobce mohl splnit. Konečně běžný účastník řízení si také nemusí být vědom toho, jaké povinnosti insolvenční má a jakými způsoby je může plnit. Úkolem kontrolujícího v rámci kontroly je primárně zachytit objektivní realitu (skutkový stav), nikoliv provádět její právní hodnocení a upozorňovat kontrolovanou osobu na možná pochybení.
29. Pokud jde o tvrzení, že se jednalo jen o dočasnou poruchu, tak tato skutečnost nemůže na posouzení odpovědnosti žalobce za uvedený přestupek nic změnit. Jak je rekapitulováno v bodě 37 napadeného rozhodnutí, tak tato okolnost byla žalovaným zohledněna v rámci stanovení výše pokuty.
30. **Ve třetí žalobní námitce** žalobce dále namítal, že nebyl povinen mít dne 11. 10. 2017 (den kontroly) písemnosti vztahující se k danému insolvenčnímu řízení v provozovně k dispozici, a to s ohledem na procesní fázi řízení (řízení bylo ve fázi po uplynutí lhůty pro popírání pohledávek a před konáním přezkumného jednání). Nikdo tak nemohl být jednáním žalobce poškozen.

31. Ani této námitce nemohl městský soud přisvědčit; v daném případě se jednoznačně jednalo o věc pravomocně neukončenou (tedy o probíhající insolvenční řízení). Žalobce tedy nemůže spekulovat o tom, že svým postupem nikoho nepoškodil, že nikdo nemohl mít potřebu do daného spisu (a konkrétní písemnosti) nahlédnout. Právní předpisy, resp. § 4 vyhlášky nestanovily, že by povinnost insolvenčního správce zajišťovat některé činnosti v provozovně byla vázána jen na jeho vlastní uvážení, zda to může být v té které věci účelné či k užítku účastníkům řízení. Takovouto úvahu insolvenční správce nemá a je povinen tedy tyto své povinnosti plnit bez dalšího. Městský soud dále doplňuje, že žalobce skutečně nebyl povinen mít dané písemnosti fyzicky k dispozici v provozovně, nicméně byl povinen – ať už jakýmkoliv způsobem – přístup k nim zajistit.
32. **Ve čtvrté žalobní námitce** potom žalobce dále upozorňoval na to, že § 4 vyhlášky nespecifikuje a nestanoví lhůtu, ve které mají být podklady na provozovně skutečně shromážděny; pokud tedy právní předpis lhůtu nestanoví, potom taková povinnost nemůže být ani porušena.
33. Ani s tímto tvrzením se městský soud neztotožňuje. Právní předpisy sice v tomto ohledu žádnou lhůtu nestanoví, to ale není jejich vada. Z citovaných zákonných ustanovení vyplývá, že insolvenční správce je povinen dané povinnosti plnit v provozovně kontinuálně po celou dobu úředních hodin. Ve vztahu k tomu, kdo se dostaví do provozovny, aby využil některé z tam zajišťovaných činností, je insolvenční správce povinen takovou povinnost plnit okamžitě (na místě), bez jakékoliv dodatečné lhůty. Relevantní v tomto ohledu není ani § 36 odst. 4 písm. a) ZIS, neboť kontrolující, resp. žalovaný, po žalobci dodatečné předložení žádných listin nepožadovali, naopak kontrolovali – mimo jiné – plnění povinností podle § 4 vyhlášky v daný okamžik (na místě).
34. **Pátou žalobní námitkou** se městský soud nezabýval, neboť se netýkala okolností, které by byly relevantní z hlediska otázky, kterou se správní orgány zabývaly, a která je tedy řešena v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí. V daném řízení bylo prokázáno, že se žalobce dopustil dílčího pochybení, které bylo – jak soud přezkoumal – správně kvalifikováno jako přestupek. Žalobce nevznosl takové tvrzení, které by svědčilo např. o diskriminačně nastavené správní praxi žalovaného; naopak pouze spekulativně uvádí, že si na něm a na dalších (malých) insolvenčních správcích žalovaný „zasedl“.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobce neměl ve věci úspěch, nepřiznal mu soud náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti. Ani jemu tudíž městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, dne 30. srpna 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.